

...da občutim v sebi
le eno veličast vesoljstva tihega:
Rast.

(Srečko Kosovel, Prerojenje)

Pred praznikom MIR LJUDEM NA ZEMLJI

Naša zemlja je pred praznikom. Naenkrat je kakor vesoljna cerkev, ki v njenih globinah odmevajo koraki prerokov, ognjenih glasnikov prihajajočega Boga. Na njihovo klicanje vzletajo duše kot goreče ptice na roke Očeta, sedajo na Njegovе rame, zibajoč se v sinjnih večnostih. Skozi okna, poslikana z nebeškim Jeruzalemom in z mnogimi skrivnostnimi znamenji, vidimo obrise neskončnosti, kakor da je zgodnji večer ali zgodnje jutro. V nas je pričakovanje in domotožje po rojstnih, od vekomaj znanih krajih, koder smo ob rokah angelov hodili gledat zvezde, ki so šle preko zemlje nad Betlehem. V nas je ihtenje in smeh nad tem, kar se bo prihodnji hip zgodilo z veselstvom: iz njega bo vstala Marija, sestra naših žena, z božanskim otrokom v telesu. Kako hiti skozi vekove, Skrivnost in Sanja mračnih rodov, ki sta jih Bog in duša mučila s podobami iz neznanosti, neodkritega otoka sredi stvarstva, na katerem bodo prebivali otroci izvoljenih in se igrali z Bogom. V nas je jecljanje ganotja in radosti, govorjenje brez zveze, ki hoče poklicati Prihajajočega z najslajšim imenom. Duše vseh rodov in vekov nas posipajo s cvetjem, iz globine v globino se meče naš vrisk!

O Betlehem!

Nocoj je eno okno med vsemi drugimi najbolj razsvetljeno: prave zvezde Svete noči so obstale pred njim, iz prepadov se dviga zvonjenje, bližajo se stopinje iz vseh vekov... Med nas se pomešajo angeli in pastirji, apostoli in svetci. Objemamo se živi in mrtvi, na meji domovine poljubimo tla onostranosti...

O Betlehem!

Naša zemlja je pred praznikom: kakor da kroži ob obalah neskončnosti...

KRIŽ NA GORI,

letnik II. (1925-26), štev. 2

Letošnje leto, ki se bo v nekaj dneh izteklo, je bilo za ves svet dovolj dramatično in krvavo. Vojna žarišča, ki so že nekaj let bila raztresena predvsem daleč od nas, so se nam letos že močno približala. Spor med Argentino in Anglijo, ki se je razvil v pravo vojno, je dal tudi Evropi zaslutiti duh po smodniku. Ta vojaški dogodek nam je dal razumeti, kako je mir na svetu danes stvar vseh držav in vseh ljudi. Niso pa ljudje trpeli samo na južnem Atlantiku. Zadnji dogodki v Libanonu so globoko odjeknili v javnosti, še posebej zaradi pokolov Palestincev v njihovih taboriščih. Prav v tistih dneh pa so v Evropi pokale bombe pred sinagogami. Vendar ta rdeča nit nasilja in sovraštva nima tako kratkega konca: Afganistan, Iran, Irak, Poljska, države Latinske Amerike, Argentina, Etiopija, Južna Afrika, Kampučija, Irska, Velika Britanija in Libija. Vali terorizma v veliki večini za-

hodnih držav, vse to kaže, da je letošnje leto bilo prava smodnišnica. Vsi se zavedamo, kaj pomeni mir in kaj vojna. Zavedamo se, da ni dovolj žalovati za mrtvimi in obsojati zlo, nujno moramo kaj več storiti. Seveda so pohodi za mir, ki so bili tolikokrat organizirani v preteklem letu, pobude, ki po našem mnenju ne bodo privedle do miru.

Pozitivno se nam zdi, da so se na teh pohodih angažirali predvsem mladi, saj je prav, da čutijo v sebi žive vrednote, kot so mir, odprava lakote v svetu, sožitje med narodi. Krivično pa se nam zdi, da so nekateri politični krogi izkoriščali idealizem in naivnost mladih v svoje politične interese. Prav tako se tudi sprašujemo, koliko miroljubna so bila nekatera gesla in parole, ki so jih vzklikali udeleženci.

Ta dvojnost dejanja je po eni strani upravičena želja in delovanje za

(dalje na 19. strani)

Ljubimo razlike

In če ljubite tiste, ki vas ljubijo, kakšno zasluženje imate? ... Nasprotno, svoje sovražnike ljubite, ... ne da bi kaj pričakovali, in vaše plačilo bo veliko in boste sinovi Najvišjega.

Znani švicarski lingvist Ferdinand de Saussure je nekoč izjavil, da v jeziku ne najdemo drugega, kot samo razlike. Zanimiva trditev, ki jo lahko razširimo tudi na druga področja. Tako lahko mirno rečemo, da svet temelji na razlikah: današnji dan je različen od včerajšnjega. Čeprav se držim natančno istih včerajšnjih urnikov, vendar opazim razlike v problemih, ki jih načenjam, v gibih, v besedah, ki jih uporabljam. In končno, različen sem tudi sam: po razpoloženju, pa tudi telo se iz dneva v dan spreminja, stara.

Razlike najdemo povsod. Noben človek ni drugemu popolnoma enak. Genetsko bi bilo to morda v skrajnosti še mogoče, a okolje, v katerem vsakdo živi, neizmerno pogojuje človeško osebnost in s tem močno zmanjša možnosti kakih drugače. Še dvojčka si nista nikoli popolnoma enaka. In čeprav bi kdo kdaj odkril dve popolnoma enaki osebi po zunanosti in značaju, pa vendar ne bi mogel trditi: »To je ena in ista oseba.« To sta dve ločeni osebi in prav zato različni.

Torej na svetu ni drugega, kot samo razlike. To je edini občeveljavni zakon, edina resnica, v katero ni mogoče dvomiti in o kateri ni mogoče razpravljati.

Te razlike pa človeka razdrablja, lomijo v tisoče majhnih drobcev, ki bežijo od jedra, ki nimajo nikakršne medsebojne povezave razen v razliki. Zato je Nekdo izumil silo, ki je centrifugalni sili razlik nasprotna. To je tista sila, ki vse združuje, ki vse razlike poravnava. To je tista sila, ki dovoli planetom, da se v svoji različnosti enako vrtijo okoli Sonca. To je tista sila, ki brani različne celice človeškega telesa pred razpadanjem. To je tista sila, ki naj bi tudi različne ljudi družila med seboj kot brate.

Sila razlik in sila združevanja: centrifugalna in centripetalna sila življenja in sveta. In obe sili težita k idealnemu ravnotežju. To je zakon, ki od vedno urejuje kozmos.

Kako je pa pri človeku? V samem človeku je sila razlik genetsko določena, medtem ko je sila združevanja le pridobljena, pa čeprav je socialno in individualno nujna. Prav zaradi tega je v nas sila razlik močnejša od sile združevanja. Lahko bi jo nazivali kot nagonsko. Veliko prej opazimo na sočloveku razlike kot pa enakosti: ta je belec, oni je črni polti, ta je Slovenec, oni je Italijan, ta je katoličan, oni je ateist. Vse te razlike pa ustvar-

jajo v nas občutek strahu ali nezaupanja ali razočaranja, nikoli pa ne občutka zadovoljstva, veselja. Pogosto slišimo reči: »Škoda, da nisem tak kot on!« ali kaj podobnega. Le redke so odkrite izjave: »Kako sem vesel, da sem različen od tebe!« In vendar, samo s pomočjo razlik lahko dopolnujemo drug drugega, samo s pomočjo razlik lahko razbijemo monotonost veselja in sveta.

Pogost pojav, s katerim se moramo soočati, pa je pojav degeneracije ene ali druge od teh sil. Če degenerira prva (sila razlik), nastane kaos, anarhija, neurejenost, popolna zmeda. Če se pa to zgodi drugi (sila združevanja), nastane egoizem, samozadovoljstvo, ki se potem odraža v vseh plasteh našega življenja. Degeneracija sile združevanja izrodi nezdravo težnjo k uniformiranosti, k odpravljanju razlik. To je tudi gibalno vseh utopičnih socialistov, težnja Marxa samega in vseh teoretikov vzhodne demokracije. Največja napaka teh mislecev je ta, da ne računajo z razlikami, ki vladajo v svetu, oziroma težijo za odpravo razlik, kar je pa naravno nemogoče. Z odpravljanjem razlik ne bomo povečali sreče med ljudmi, kajti da dosežemo to, bomo morali nujno nastopiti s silo proti nekaterim članom skupnosti in ta pritisk bo prav gotovo samo povečal jarek razlik. Ljubezni in strpnost do bližnjega se odražata v iskanju tistega, kar nas združuje in v dopuščanju različnosti drugega. Zato naj bo geslo tega skromnega razmišljanja: ljubimo razlike!

Marijan Kravos

Kaj vre med hrvaškimi študenti?

Kot velika večina mladih ljudi na svetu smo tudi Slovenci v zamejstvu vedno pripravljeni prisegati zvestobo vrednotam, ki jih imenujemo svete. Te so recimo v prvi vrsti ljubezen, potem mir, dalje demokracija, včasih tudi pluralizem. Zanje tudi radi stavkamo. Žal pa nam včasih nekateri pomembni dogodki uidejo, ali pa nanje nismo dovolj pozorni. Tega je kriva naša nemarnost, morda pa tudi enostranska informiranost.

Po poročilih radia Trst A smo slišali, da je tiskovna agencija ANSA 22. novembra tega leta poročala o nekih nemirih med zagrebškimi študenti. Dnevnik »Borba« je navedel podatke ankete, ki jo je v študentskih krogih izvedlo glasilo študentov samih in pri tem pripisal študentom nacionalistične in protisocialistične težnje. Sovražna dejavnost naj bi obstajala v petju nacionalističnih in verskih pesmi, v zahtevi po neodvisni Hrvaški in grožnjah drugim študentom, ki niso bili tega mnenja in ki so hoteli s to stvarjo seznaniti predstojnike. Tu se podatki končajo. Ostalo je prepu-

ščeno interpretaciji posameznikov. Vsiljujejo pa se mi naslednje misli:

Prva misel je tale: pri tem ne gre toliko za vprašanje, ali je stališče mladih Hrvatov pravilno ali zgrešeno, ampak sploh za pravico do različnosti, kar pomeni, da je vsakomur dana možnost zagovarjati in širiti lasten pogled na svet, tudi ko gre za politične zadeve. Vsi se spominjamo, kako smo se v šoli pri zgodovini učili francoske revolucije in njeno geslo: enakost - bratstvo - svoboda. Od francoske revolucije je minilo skoraj 200 let in od takrat ga ni bilo državnika, ki ne bi bil naglašal svoje naklonjenosti svobodi in pravičnosti. In kakor več kot polovica človeštva trpi zaradi lakote, tako še danes v nekaterih »razvitih« deželah ni dovoljeno misliti s svojo glavo in svojih spoznanj posredovati tudi drugim.

Na svetu je še veliko mladih, ki se ne samo z besedami, ampak tudi z dejanji in za ceno hudega tveganja borijo za ideale, ki so drugim postali le prazna retorična šara. V borbi za te ideale so mladi, posebno še študentje vedno v prvi vrsti. Tako je bi-

lo v preteklosti in tako je tudi danes. Tako v Zagrebu kot v Varšavi, v Gdan-sku in drugod. In v teh primerih gre zares. Študentje lahko svoj pogumni nastop plačajo z izgubo študijske štipendije, z izključitvijo ali celo z aretacijo. Nam pa se ni ničesar bati, če stavkamo zaradi neogrevanih učilnic.

Tretja misel je bolj zgodovinskega značaja. Kdor je vsaj v grobih obrisih seznanjen z zgodovino Jugoslovanske države od leta 1918 do danes, ve, da je bilo t.i. bratstvo južnoslovanskih narodov večkrat le mit. Realnost je bila od vsega začetka precej drugačna. Med srbskimi hegemonističnimi težnjami in hrvaškim avtonomizmom teče še danes vroča kri. Slovenci smo nekoliko manj glasni. Pri nas je navidezno zatišje. Dovolj pa je, da mimogrede prisluhneš pogovorom, ki se odvijajo na cesti, v vlaku, v avtobusu, da vidiš, koliko je ura.

Sredi 19. stol. je ruski družbeni delavec Černiševski objavil politični roman z naslovom »Što djelat?« »Kaj storiti?« Je morda to vprašanje za nas spet aktualno?

Tomaž Simčič

MAMILA IN MLADI

V četrtek, 2. decembra, je na liceju France Prešeren dr. Martina Tomori Žmunc, docent psihiatrične klinike v Ljubljani, predavala o problematiki kajenja, pijačevanja in narkomanije med mladimi.

Kot je sama predavateljica poudarila, je danes med mladino to pereč problem. V hladnem okolju, kakršnega si je človek ustvaril v 20. stoletju, je šibak mladostnik izpostavljen velikim notranjim konfliktom. Problem odkrivanja svoje osebnosti in želja po uveljavitvi privedejo človeka do tega, da začne iskati hipotetične rešitve v na videz nedolžnih cigaretah. Kmalu se začnejo zavedati, da so te rešitve res le hipotetične. Tedaj se zatečejo v alkohol, pod vplivom katerega za trenutek odklopijo zavest od podzvesti in zaživijo trenutek rožnatega miru. Nežni, tihi mladostniki pa raje segajo po zdravilih, med katerimi so uspalvalna in pomirjevalna sredstva. Tako eni kot drugi, ko se zopet znajdejo v realnem svetu in stisnejo pesti, spoznajo, da nimajo v sebi ničesar. Tihe mladostnike so mamila še bolj zaprla vase, bolj agresivne pa bolj oddaljila od družbe. Tedaj stopijo v zadnji stadij življenjskega razočaranja in vidijo edino rešitev v hašišu, marihuani, opiju, heroinu.

Ti halucinogeni poleg trenutnega občutka sreče povzročijo dodatno veliko večje stiske. Zdravje začne šibeti, duševno stanje pa skoraj docela propade. Ko mladostnik zaide v enosmerno pot mamil, je vrnitev iz nje izredno težka, a ne nemogoča. Najprej zdravnik, nato psihiater, a predvsem njegova trdna volja mu lahko pomaga najti pot iz problema, v katerega je zašel.

Predavateljica nam je nato na kratko orisala potek zdravljenja narkomanov v psihiatrični kliniki. Hujši primeri so najprej deležni le zdravniških neg v zaprtem oddelku. Ko prebolijo zdravstveno krizo, jih sprejmejo v odprt oddelek, kjer s pomočjo psihiatra skušajo najprej najti svoje psihološko ravnanje.

Nazadnje nam je psihiater navedla konkreten primer Saše, nežnega, tihega, vase zaprtega fanta, iz katerega je oče hotel izvleči moškost. Ta konflikt je fanta pripeljal do visokega nivoja narkomanije.

Še en tragičen primer socialne krutosti!

RAST — mladinska priloga Mladike (odg. ur. Marij Maver). Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, december 1982. To številko je uredil Marjan Kravos.

Dijaki Jadranskega zavoda združenega sveta gostje SKK

V soboto, 4. decembra, smo v Slovenskem kulturnem klubu imeli priložnost, da smo se поблиže seznanili s tremi dijaki mednarodne višje šole, ki letos deluje v hotelu Evropa v nabražinskem bregu. To je ustanova, ki sposobnejšim dijakom vsega sveta daje možnost intenzivnega študija po najmodernejših učnih načrtih in metodah. Pri nas deluje ta šola letos prvo leto. Razveseljivo je, da sta v to kvalificirano ustanovo bila sprejeta dva dijaka naših slovenskih šol v Trstu, in sicer Tamara Petaros in Aleksander Semen, oba s klasičnega liceja.

Tamara je bila v soboto z nami na sedežu Slovenskega kulturnega kluba v ul. Donizetti. Poleg nje pa sta nas obiskala še Daša Lipovšek, doma iz Ljubljane in Luis Manuel Sanchez Martinez, ki prihaja iz daljne Mehike. V sproščenem vzdušju se je kmalu vnel zanimiv razgovor. Tako smo izvedeli, da poteka študij vseh predmetov v angleščini, vsak pa ima možnost, da se izpopolnjuje v svojem materinem jeziku. Predmeti so razdeljeni v sklope, iz vsakega pa si lahko dijak izbere po en predmet. Tako obsega prvi sklop materin jezik, drugi tuje jezike, med katerimi sta angleščina in italijanščina obvezna, tretji matematične vede, četrta humanistične vede, peti znanstvene vede itd. V okviru šole, ki je celodnevna, saj živijo vsi dijaki skupaj kakor v neki skupnosti, delujejo še športni, kulturni in socialni krožki, ki bogatijo in dajejo pravi ton življenju v zavodu.

Dijaki so od jutra do večera zaposleni ne samo z intenzivnim študijem, ampak tudi z aktivnim vključevanjem v tukajšnje socialno življenje, s spoznavanjem okolja in njegovih zgodovinskih in zemljepisnih značilnosti itd. O vsem tem pa še kaj več v prihodnji številki.

Mir ljudem...

(nadaljevanje s 17. strani)

dosego miru v svetu, po drugi strani pa istočasno sovražno razpoloženje do te ali druge velesile. Še en dokaz torej, da se v nas istočasno bijeta dobro in zlo. Gotovo ne moremo primerjati zla vojne in pokolov nedolžnih (glej Argentino!) z zlom, ki se je lahko razvijalo na teh pohodih. Kje torej iskati rešitve za svet, ki nas obdaja? Predvsem mislimo, da je nujno treba stremeti za resnico, objektivnostjo in spoštovanjem bližnjega. Staro pravilo je že, da je treba v sporih iskati sprave in ne jih reševati z nasiljem. Mladi torej naj v želji po miru, ljubezni in spravi v svetu gledajo predvsem na to, da bodo dobri in pošteni državljani v malem, da se bo lahko svet tudi v večjem merilu odločal za dobro in ne za slabo.

Battiatto: »Noetova ladja«

Tudi pri naših bralcih Franco Battiatto ne potrebuje posebne predstavitve. Sicilski kantavtor je v zadnjih letih na vrhu italijanske lahke glasbe, saj so njegove prejšnje velike plošče dosegle pri poslušalcih izreden uspeh.

Kje je razlog, da so Battiattove pesmi tako uspešne? Prav gotovo je pri tem odločilne važnosti, da ima o vse njegove pesmi zelo dobro besedilo, ki ga odlična Battiattova glasbena spremljava samo smiselno podčrta in tako ovrednoti.

Tudi za njegovo zbirko »Noetova ladja«, ki je na tem da izide, se napoveduje velik uspeh. Battiatto je v pesmih, ki sestavljajo to novo veli-

ko ploščo, poskrbel za odlične tekste in za domiselno melodije. Če je bila prej glavna značilnost njegove glasbe podčrtana ritmičnost basa in bobnov, se je v tej zbirki odločil za smotrnejšo uporabo klaviaturnih instrumentov in je spet uporabil tudi zbor Milanskih madrigalistov, ki dajejo njegovi glasbi izredno dramatičnost in izraznost. Battiattova ideja, da uporabi pravi zbor v lahki glasbi, pa predstavlja novost ne samo v italijanskem, ampak tudi v evropskem in svetovnem merilu.

Glasbeni kritiki so zelo povoljno ocenili to zadnje Battiattovo delo, sam kantavtor pa trdi, da bo edino občinstvo resnični kritik in ocenjevalec njegovega dela.

Volitve v šolske svete

Tudi na slovenskih šolah vseh stopenj in vrst so bile pred kratkim volitve v šolske predstavniške organe. V primerjavi z italijanskimi starši in seveda tudi dijaki višjih srednjih šol so naši volilni upravičenci veliko bolj odgovorni. Odstotek volivcev je bil zelo visok, kar kaže na dejstvo, da predstavlja šola za nas Slovence kljub vsemu vrednoto, ki ji velja posvetiti del svojih moči in časa.

Razveseljivo je po našem mnenju tudi dejstvo, da naši dijaki bolj samostojno gledajo na dogajanja v šoli in niso pod vplivom zunanjih faktorjev, ki s šolo velikokrat nimajo veliko skupnega.

Pesem

*Zakaj, zakaj vse to?
Kakšna polomija je moj svet,
moje življenje je pekel!
Vse gori, vse se spreminja v pepel.*

*Stegnem roko, primem gorečo gmoto
Spustim jo na tla.
A ne, ker bi pekla,
gnusi se mi!*

*Vsak-košček v pepelu
predstavlja greh.
Zaman piham, da bi se ohladili.*

*Pogledam si opečene dlani,
a nimam drugega kot to,
da jih s solzami hladim.*

KATARINA

Božične počitnice

Pred nami so božične počitnice in slišali smo, da se veliko mladine že dolgo pripravlja na ta pomemben dogodek med šolskim letom. Razne družbe, razredi in skupine že mislijo na to, kako bi skupaj preživeli del tega oddiha. Tako bo skoraj 50 dijakov višjih srednjih šol in del starejših skavtov preživelo teden od 27. 12. do 2. 1. v Srednji vasi pri Bohinju. Program bo baje zelo bogat, saj bodo, pod vodstvom g. Bedenčiča,

... Jaz torej ne zagovarjam niti kritične, niti strastne, niti prevzetne kritike, a še manj zagovarjam nezasluženo, nepotrebno hvalo, katere ena sama dostikrat mnogo več podre nego deset preostrih kritik.

(Fran Levstik)

Peter Lippert: Der Mensch zu Gott (it. prev. »Dall'uomo a Dio, Brescia 1957)

Morda se bo zdelo komu čudno, da med »aktualne« knjige uvrščamo delo z izrazito versko vsebino. Res je: Lippertove meditacije (oz. natančnejše duhovne vaje) ne vsebujejo nobenega političnega ali socialnega pasusa. Pač pa posegajo po neki drugi tematiki, ki je pa vedno aktualna in ki je pravzaprav še danes osnovno vprašanje človekove eksistence: vprašanje Boga in še posebej Jezusa Kristusa. Vsak človek je postavljen pred versko izbiro. Zato lahko tudi Lippertovo delo mirne duše uvrstimo med aktualne knjige.

Peter Lippert se globoke in zahtevne problematike loteva z zornega kota Evangelija, kjer je treba po njegovem mnenju iskati vodilo za najvažnejša človekova vprašanja. V času, ko so bila pisana Lippertova dela, so pomenila za tedanji katoliški svet nedvomno izredno odprt prispevek k bolj širokemu in »modernemu« pojmovanju Cerkve, avtoritete, vzgoje in podobnih vprašanj. Očitno so se tega zavedli tudi v Sloveniji v prvih desetletjih tega stoletja. Mlada katoliška generacija t.i. križarjev, ki se je navdihovala ob spisih tedaj zelo znanih in včasih tudi »kontestatorskih« nemških teologov kot recimo Grosche, Guardini, Wittig, je v drugem letniku svojega glasila »Križ na gori« (1925-26) objavila tudi odlomek iz nekega Lippertovega spisa. Odlomek je bil pravzaprav goreča molitev k Bogu, ki

je med drugim vsebovala tudi tale pretresljivi moment:

»... In tvoja svetost, ali ni prav tako čudna? Ti obsojaš greh in nam ukazuješ biti dobri s strašnimi besedami med bliskom in gromom. Toda kje je greh, ki ga v resnici sovražiš? Ako se hočemo enkrat v sveti jezi vreči na greh, nam to smehljaje zabrani Tvoj sel, angel iz Tvojih nebes. Kar se nam zdi greh; se nam vedno znova razkrije kot velika svetovna moč, kot razvojni princip, kot življenje in napredek. Ti obsojaš greh in ga vendar rabiš. Kaj bi bilo s Tvojo cerkvijo brez divjih, smelih krivovercev? In posamezna duša! Zakaj ji je šele po grehu spoznanje in razumevajoča širina in čista ponižnost? Da, celo kruti Huni, gospodje, bič ljudstev, ki se nam zde kakor utelešeni greh, ki ne nosijo v sebi nobene sledi usmiljenja več — ravno nje si vedno znova rabil, si jih naravnost nežno nosil v svoji roki; to so bili Tvoji najuspešnejši služabniki. Morda potrebuješ tudi uživalce, oderuhe in goljufe, ki sedaj izkoriščajo moje ljudstvo in ubogim izpijajo kri? Ti jih obsojaš in rabiš, Ti jih zaničuješ in kličeš. O Gospod, kdo Te more razumeti? Ti si vedno drugačen, nego si mi mislimo, da, drugačen, nego mi misliti moremo. Kajti s čim večjo vnamo lezemo s svojimi mislimi za Teboj, s tem večjo brzino letiš skozi vse možnosti. Vedno znova nam uhajaš skozi mrežo naših misli in naj bi bile še tako tenke. O velik si v svoji neprijemljivosti, opolnejši si nego vsaka ribica, gibkejši nego vsaka kača...« Peter Lippert, Gospod, Bog, »Križ na gori«, II. (1925/26, št. 3/4 str. 54).

